

ឧបនេយ្ញូណិ

ព្រមទាំង
នាយករដ្ឋមន្ត្រី និង ជាមុននាយករដ្ឋមន្ត្រី
សាធារណរដ្ឋប្រជាធិបតេយ្យ

ភាគីនយុទ្ធសាស្ត្រ

៤៥០១

ອາຫຸແນຍຍກດາ

ພຣະມຣມວຣາກຣນ ວັດບາຣນິເວສາຫາຣ

ນໂມ ຕສ්ස ກຄວໄຕ ອຣහໂຕ ຕນຸມາຕ່ມພຸທຸຮສ්ස ໃ

ເອສ ກຄວໄຕ ສາວກສັງໂມ ອາຫຸແນຍໂຍ

ນັດນ ຈັກແດດົງພຣະມຣມເທສ່ານາ ພຣະນາພຣະ
ສັງຂຸນບທ່ານ ເພື່ອເກອກູດບໍ່ມູນຢາແດະສັນມາປົງບົດ
ແກ່ບຸກຄຸດຜູ້ປ່າຍການາຊຣນປົງບົດທີ່ກ່າວໄປ ແທ້ຈຽງ ພຣະ
ສັງຂຸນຖຸກບ່າຍ່ອມແດດົງຕຸປົງບົດ ຄົ່ນຂ້ອນປົງບົດຂອງ
ກົດທີ່ກ່າວ ໃໄປ ໄນຈຳກັດເນພາພຣະດົງໝໍ. ຜຣີເນພາ
ພຸທຸສ່າສົນກິຂນເທົ່ານັ້ນ ໄກຮ່າຕາມເນື່ອປົງບົດຈົງໃຈ
ທາງພຣະສັງຂຸນ ຍ່ອນໄດ້ຂ້ອງວາເບັນຄົດຈົງເໝີ່ເໝີ່ອນກັນ
ໃໝ່ໃໝ່ ຈັກແດດົງເນພາຂ້ອງວ່າ ອາຫຸແນຍໂຍ ຕັ້ງບທນາດີ
ທີ່ໄວ້ແປດວ່າ ພຣະສົງໝໍສ້າງຂອງພຣະຜູ້ນິພຣະກາຄເຈົ້າ
ນັ້ນ ອາຫຸແນຍໂຍ ເບັນຜູ້ຄວ່າມາບຸ້ຫາ ຜຣີເບັນຜູ້ຄວ່າ

บุชาโดยเอօเพօ จะอิชิบ้ายคำว่าบุชาภกน เพื่อให้
 เกี่ยยวไปปึงความหมายคำว่า อาหุเนยุ โดยตรง
 คำว่า บุชา ในที่น้ำจากศัพท์ว่าอาหุ หมายถึง
 การให้การบ่ำรุงด้วยความเดือนໃตนบกอ ดังคำว่า
 พราหมณบุชาไฟ ก็หมายถึงบ่ำเรอไฟด้วยการให้เชื้อ^๔
 แก่ไฟ. บุคคลทวไปในโถกย้อมทำกรบบ่ำเรอวัตถุ
 ต่าง ๆ บ้าง บุคคลต่าง ๆ บ้าง ตามที่เดือนໃตนบกอ
 บางทกทำด้วยความกตจวหรือปราրถนาผด. บ่ำรุงด้วย
 ความเดือนໃตนบกอ กเช่นบ่ำรุงบุคคลผู้ประกอบด้วย^๕
 ตุปญบตคงกดาด ทงทรุอยู่ว่าบุคคลเข็นนนในมวตถุ^๖
 อะไวทจะพงศอบนแทน. บ่ำรุงด้วยความกตจว กเช่น
 บ่ำเรอวัตถุทเข้าใจว่ามยานาจ หรือบุคคลผู้มยานาจ
 เพื่อให้วัตถุหรือบุคคลนน ๆ ยินดีไปรดปราน เพื่อก
 ได้รังบใหษภัยต่าง ๆ. บ่ำรุงด้วยความปราրถนาผด
 กเช่นบ่ำรุงบ่ำเรอวัตถุหรือบุคคลทเห็นว่าจะอันวยผด
 อย่างใดอย่างหนึ่งให้ได้ตามทปราրถนา. ถ้าบ่ำรุงแก่

วัตถุหรือสิ่งที่ปรากฏ ทดลองที่ไม่ปรากฏ ก็มักเรียก
ว่าบุขามีบูรณา หรือบูรณาภรณ์, ถ้าทำลัญญาไว้ว่าจะ^๑
บารุงในเมืองได้ผลแล้ว ก็มักเรียกว่าบูรณา, ถ้าบารุง^๒
แก่บุคคลด้วยเจตนาแตะอธิเช่นนั้น ก็มักเรียกันต่าง ๆ^๓
ทดลองเรียกว่า ลินบน. เมื่อวัตถุหรือบุคคลเช่นนั้น^๔
อยู่ในที่ใด ก็มักจะพากันไปในที่นั้น นำสิ่งต่าง ๆ ไป^๕
เพอบูรณาบูรณาต่าง ๆ. ฉะยกชานกต่างๆเนพะบุคคล.

บุคคลผู้รับการมาบารุงหรือสิ่งที่เขานำมาบารุงนั้น^๖
แบ่งออกโดยย่อเป็น ๒ คือ ผู้ที่ไม่สมควร ๑ ผู้ที่^๗
สมควร คือเป็นอาหุเนยยะบุคคล ๑. ผู้ที่ไม่สมควร^๘
นั้น คือผู้ที่ปราศจากคุณที่ควรบารุง เช่นผู้ที่ได้^๙
ประพฤติการที่เป็นคุณเกือกตุ้นให้เกิดประโยชน์ต่อ^{๑๐} บางที่^{๑๑}
ซึ่ประพฤติการที่ชั่วร้าย เป็นคุณเด่นและผู้อ่อนให้^{๑๒}
เดือดร้อน เพราะเป็นผู้มีความประพฤติจด แต่^{๑๓}
ประพฤติไปตามอำนาจความประพฤตนา. การนำไปบารุง^{๑๔}
ผู้เช่นนั้น เป็นการให้กำถังแก่ผู้เช่นนั้นเพื่อได้รางชัย^{๑๕}

ประพฤติชั่วราย, ทั้งเป็นการบ่ำรุ่งที่ไม่มีการเพียงพอ
เหมือนการให้เชือแก๊ไฟ เพื่อบำเรอไฟ ให้เท่าไรก็คง
ไม่พอ เพราะไฟก็ยังมีกองโตกัน กินเชื้อมากแต่เร็ว
เข้า. การนำสิ่งต่าง ๆ ไปบ่ำรุ่งบุคคลดูมีความปราณนา
มาก ก็คงไม่อาจจะบ่ำรุ่งให้เต็มความปราณนาได้
เช่นเดียวกัน ดังมีพระพุทธภาษิตกล่าวสอนไว้ว่า
นัตถี ตนหาสما นที เมน្យោសំօគីយតនាគក់
ความปราณนาจัดไม่มี គួន.

ฝ่ายบุคคลผู้นำไปบ่มราуж นางทักษิห์ไปคัดยcretion
ประวัติการเขียนเดียวกัน มิใช่ด้วยความเกรวพูชา
นางที่ แต่ในส่วนความเกรวพูชาพูดอยู่ ก็ทำให้
ท่านคงที่เดินอยู่เพื่อให้ได้มาก เช่นท่านดูหนัง แล้ว
ประวัติการแสดงมากน้อย หรือไปทำสัญญาไว้ก่อนก่อหน
ไว้ก้า เมื่อถึงเวลาแสดงตามประตั้งค์แล้ว จะแก็บน้อยย่าง
นั้นๆ คงเช่นว่า จะแก็บน้อยทองเทาดูก็ฟัก กรณีได้
รับผลตอบของการແຕ່ງ กล่าวต่อไปนิดทองแก็บน

เพราะก็อว่า เมื่อบดทองแล้ว ก็ถ่ายเม็นทองเท่าตุกพัก
ถูกต้องตามสัญญา หรือไปบ่นว่า จะภัยดคร โรง
แล้วก็นำดกรยก (ตุกตา) ไปคงแก็บน ทำสิ่งที่ควรพ
ยันพุดไม่ได้นนให้เป็นเหมือนอย่างเดิมเด่นตุกตา แต่ก
ล้อว่าได้แก็บนแล้ว เป็นที่พอใจโปรดปران ส่วนใน
บุคคลผู้สมควรจะได้รับการบำรุง แต่เมื่อเห็นว่าจะให้
ผลตอบแทนตามที่ปรากฏไม่ได้ก็มักจะเดย ไม่เห็น
เป็นความสมควรหรือจำเป็นจะต้องทำอย่างไร ผู้เช่นน
ังไม่อาจจะได้อาหุเนยยะบุคคล ได้แต่บุคคลที่ตรงกัน
ข้าม.

ผู้ที่สมควรจะได้รับการนำไปบ่มารุงคือความเคารพ
บุชา อันเรียกว่า อาหุเนยยะบุคคลนน คือบุคคลผู้ม
คณอันสมควรจะรับการมาบุชาด้วยวัตถุที่สมควรกตาน
คือการช่วยต่าง ๆ ก็ตาม บุคคลเช่นนี้เป็นต้นว่า
มา逮าบิดา เมนอาหุเนยยะ ของบุตรธิดา แม้ผู้มีคณ
อัน ๆ ก็ทรงเกราะห์เข้าในข้อนนน เพราะคงอยู่ในฐานะที่ผู้

ได้รับคุณของท่านพึงนำตั้งต่าง ๆ ไปบำรุงท่าน เป็น
การบูชาคุณของท่านตามสูนานะ. ในฝ่ายพระศรัสดนา
พระลัมมาต้มพุทธเจ้าและพระสิงข์สาวก ชื่อว่า
เป็นอาหเนยยะ เพราะเป็นผู้มุ่งคุณลัมภกรทบุคคลจะ^๗
พึงเข้ามานำบำรุงเป็นการบูชาคุณ จักยกคุณทบทาให้เป็น^๘
อาหเนยยะชนถัดคงพอเป็นนทตันนัยต่อไปนี้^๙ คือไปน์:-

๑. เป็นผู้ปูนบดเพื่อถังกีเลสให้สันไปได้เด็ວ
หรือเป็นผู้ปูนบดเพื่อถังกีเลส. ในนักก
นิบາต ได้ตรัสยิกธรรมหลายหมวดขันแสดง^{๑๐}
ชลักษณะของผู้ที่เป็นอาหเนยยะ เช่นธรรม^{๑๑}
หมวดหนึ่งว่า ผู้ที่มีตนตั้ง คือ อุดหนต่อรูป^{๑๒}
เสียง กลิ่น รส โผลภูพ พะ และธรรมคือ^{๑๓}
เรื่องรูปเป็นตนเหล่านั้น ซึ่ว่าอาหเนยยะ
เหมือนอย่างม้าของพระเจ้าแผ่นดิน จะซ้อม^{๑๔}
ว่าเป็นม้าอาชาในย ซึ่งควรเป็นราชพาหนะ^{๑๕}
ประจำพระองค์ ก็พระอุดหนต่อรูป^{๑๖}
เป็นตนคงถาวร และสมบูรณ์เดียวรูปสมบต.

๒. เป็นผู้อนุมพo นิมกนอยตันโภช รัฐประมานณ
 ในการรับ ในการบริโภค ไม่ทำความดีเริงในส่วนที่
 ไม่ทำความเหยียดหยามในส่วนที่เดา ในชาดก มีเดา
 เปรียบเทียบไว้ว่า เหมือนอย่างม้าอาชาในยได้บิโภค^๔
 นากนผลไม้ที่แรกมีรสหวาน แต่ก้มอาการลงบ ส่วน
 ดาได้พอดอยบิโภคน้ำหางที่มีรสอ่อนมากเดา แทน
 อาการจะนอง. พระบรมศาสดาพร้อมทั้งพระสาวกได้
 ทรงประดิษฐุกขภัยในขณะที่ประทับจำพรรษาอยู่ในครั้ง^๕
 หนึ่ง ได้ประทับอยู่ด้วยอาการลังบดดอยด้วยความต้องการ เมื่อ
 พระสาวกมองรูปถุดของจะไปนำอาหารมาจากท่อน ก
 ไม่โปรดอนุญาต คงทรงรับและโปรดให้รับแต่อารา
 ที่พึงได้ในทัน แม้จะแร้นแค้นเพียงไรก็ตาม. เมื่อ
 อนาคตบินทึกเหรอชี้ร้ายใจนองในคราวหนึ่งนำภัตตาหาร
 ในคราวยากจนถวาย ตรัสรู้ให้เกิดความยินดีโดยความ
 ว่า อิยาคิดว่าถูกตุ่เดร้าหมยง คือ เป็นของเดาไม่มีด
 เพาะเมื่อเจตนาประณต ภัตตุกประณต ดังน.

๓. ไม่ก่อหนี้ทางอธิบัติ อธิบายทางพระวินัยว่า
พิจารณาบริโภคบ้าๆ จัยทั้ง ๔ ไม่บริโภคด้วยทัณหา
ปัญญาดังนี้ ข้อว่าไม่บริโภคเป็นหนึ่ง พิจารณาดูต่อไป
ก็เห็นความตื้นตื้นตื้นไปอีกว่า เมื่อได้บริโภคสิ่งที่เขานำ^๑
มาบ่มรุ่งเบ็นการบูชา ก็ปัญญาดังนี้ ดังพระพุทธภาษิตที่ตรัสสอนให้พิจารณา
ให้บริบูรณ์ ดังพระพุทธภาษิตที่ตรัสสอนให้พิจารณา
เนื่องๆ ว่า กิจอันที่ควรทำยังมีอยู่อีก มีใช่เพียงเท่านั้น
วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไรไรอยู่ ดังนั้นเป็นเหตุน
นอกจากปัญญาดังนี้ ก็ อันเป็นประไชน์เฉพาะคน
ก็ปัญญาดังนี้ กิจอันเบ็นประไชน์แก่ผู้อ่อนด้านสมควร
เป็นเหตุนว่าแสดงธรรมอบรมสั่งสอนตามกาลให้เกิดความ
เห็นใจ ความลึกซึ้งในธรรม ตามควรแก่บุคคลแต่ละ
บุรษที่ เมื่อเขานำสิ่งทั้ง ๔ มาบ่มรุ่งเบ็นการบูชา ก็ทำ
ปัญษาสิ่งที่ให้หมายความ แต่ก็ถ้าอนุโมทนาด้วย
ธรรมนักษา ตามปัญวิปากของพระบรมศาสดาคงจะดีมาก

ເນັດຕາເບີນຄົນ ເປັນອັນປັນໜູ້ລູກຄ່ອນໄຟຈັກຕິປະມານ
ໃນສັດງ.

๔. ປັບປຸງໃນທາງຮັກຍາສຽ່ງທີ່ຫຼັງສາທະ ມີ
ເງົາຢູ່ສຽ່ງທີ່ຫຼັງສາທະໃຫ້ຢືນຂຶ້ນ ເມື່ອບຸກຄົດຜູ້ເຫົ້າ
ນາໄຟສຽ່ງທີ່ຫຼັງສາທະເປັນຂໍອແຮກ ກິ່ອມຈະໄດ້
ສຳໄດ້ສຸດສູດ ຄ່ອກາຮັດບັນຫຍາມ ຕລອດຈົນໄດ້
ນັ້ນຢູ່ເຫັນຫຍາມ ເມື່ອເປັນເຊັນກົດວ່າເປັນຜູ້
ໃຫ້ມາກວ່າທີ່ເຂົາບຮົຈາກ ເພຣະເປັນຜູ້ໃຫ້ວິຍ
ທັງພົມ ມີເຫັນເຫຼຸ້າໃຫ້ເຂົາໄດ້ວິຍທັງພົມ ດັ່ງ
ເຊັນພຣະສາຣົບຸຕຣເດະ ເມື່ອຍັງເປັນປິພາກ
ໄດ້ເຫັນພຣະອ້ສສ໌ເດະເດືອນເຖິງວິນຫະບາດ ມີ
ຄວາມເລື່ອມໃສອາກປ່ປະກິໂຍາຂອງທ່ານ ຈຶ່ງຕາມ
ທ່ານໄປຈັນຄືສຳນັກ ແລະເຂົາໄປຫາທ່ານ ໄດ້ພົງ
ຫຍາມຂອງທ່ານທີ່ແສດງແຕ່ໄດຍໝ່ອ ຈຶ່ງເກີດຄວງຕາ
ເຫັນຫຍາມ. ພຣະພຸທະສາວກຫຼູ້ສມັນພຣາຮມ໌
ຜູ້ເປັນອາຫຸ່ນເຍຍະບຸກຄົດ ຍ່ອມປັບປຸງໃຫ້ເກີດ

ประโยชน์แก่ผู้เข้ามาหา เป็นที่เจริญศรัทธา
สัมมาปฏิบัติเหมือนเช่นนั้น เมื่อผู้เข้ามาหาจะ^{๔๘}
มีได้สำเร็จประโยชน์ดังขั้นสูง เมื่อได้ทราบ
ทางปฏิบัติเพื่อประโยชน์บัจจุบันและภาย^{๔๙}
หน้าอันเป็นฝ่ายโลภิยประโยชน์ ก็อาจนำไป
ปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ในทางคุณลักษณะนั้น^{๕๐}
ด้วยด.

พระบรมค่าตถา เมื่อเดือนปี戌กาศพะพหุ-
ค่าต้นากปรากฎกิจศักพทชาราไปดังที่แสดงไว้ในพระคู่ตร
หมายพระคู่ตร เบนต้นว่า พระองค์ทรงมีพระขาวดิน^{๕๑}
ด ทรงตะหมุนพระญาติ และเงนทองเบนอันมากเต็มค่า^{๕๒}
ออกทรงผนวช ทรงทรงกำดังมีพระวัยเจริญ ทรงพระ^{๕๓}
ชนกชนนทรงกรรແลง พระองค์ทรงมีพระรูปแตะหน้า-
ธรรมน่าเดื่อนใจ ทรงປະກອບด้วยศรีดอยันประเสริฐ^{๕๔}
ทรงมีพระวาราชาไฟเรือง ทรงเป็นอาจารย์ของคนเบนอัน^{๕๕}
มาก ทรงปราชจากกิจการคิดสาบัด ตรัสรถดง^{๕๖}
กรรมเพื่อให้บุคคลไม่ทำบapse เต็จด้วยการนวชาต

ถูกดึงต่ำลงมา หมู่ชนจารีสูชนบททาง ๆ พากัน
 มาเฝ้าที่ด้านบัญชา ทรงเป็นศรัณะของเทพคามนุษย์
 เป็นอนมาก ทรงเป็นพระอรหันต์นามสั้นพุทธเจ้า
 ทรงประกอบด้วยมหาปูริสตักษณ์ ตรัสทักทายผู้มา
 เฝ้าผู้ไม่ตรั นี่พระพักตร์ชั้นบานไม่สิ้ง นี่ปักตร์
 ประเสริฐก่อน เบณฑนบทบุชาของบริษัท ๔ เมื่อ
 เส็จฯ ณ ที่ดินหมู่มนุษย์ ไม่เบี้ดเบี้ยพหมุนนุษย์
 ณ ทัน ทรงเป็นยอดคณาจารย์ นี่พระยศปรากฎและ
 อิสตรีชนหงหดายมีกษัตริย์เบนตนย้อมจะพากันไปเพา
 กิ่งพระองค์เป็นศรัณะ แต่พากันเคราะพนบกอบชَا
 ฉะนนพระองค์คงเป็นผู้ครัวทบุคุคุดจะพงมาเฝ้า นิใช่ให้
 พระองค์เป็นผ่ายเสด็จไปหาตน กิทศพหดังกตawan
 ย้อมแสลงความที่พระบรมศาสดาทรงเป็นอาหเนยยะ
 บุคุด เพราะทรงเป็นผู้นี่พระคุณควรที่กร ฯ พงเข้า
 นาบุชาหงดวยอามส์บุชา หงดวยปฏิบุชา แม่ด้วย
 มอบการยาจ่าใจพร้อมหงชุต อุทศกงเป็นศรัณะอัน

ត្តុងតុំតិកយាយហេ នៅព្រះសងម៉ែសាធារណៈរដ្ឋប្រជុំព្រះ
ភាគខ្វោះ ចូលរួមបែនអាហានឱយមេ នឹងររតាមឯបាយ
ចំណេះគោលមាត្រាលើការនេះ។
